

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΙΩΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

ΚΖ'.

Μουρούζης δεν έπαιζε ποτέ σε χαρτοπαίγνια. Μία φορά όμως, όταν ήταν ανθυπίαρχος, πήγε σε μία λέσχη, με την πρόθεση να τραμάξει τους χαρτοπαίχτες.

Μπήκε λοιπόν στην αίθουσα της πασοτάς, πήρε ένα χαρτί και ποντάρισε ένα πεντακοσάριο.

Τη μέρα εκείνη τὰ έκοβε ο περίφημος 'Αθηναίος χαρτοπαίχτης Χοντρολάζαρος.

Ο Μουρούζης, πριν ακόμη άρχισει ο Χοντρολάζαρος να παίξει, τράβηξε τὸ σπαθί του, καί, κρατώντας τὸ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τοῦ εἶπε:

—Χοντρολάζαρε, ἀν με φέρης τέρτσο, θά σου πιάσω τὸ κεφάλι.

Ο Χοντρολάζαρος γίνηκε μὲ μιάς κίτρινος σάν Αὐστριακή λίρα. Ἄρχισε νὰ τρέιη σύγκορμος καί παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ φύγουν τὰ χαρτιά μὲς' ἀπὸ τὰ χέρια του.

—Πάρε τὰ χαρτιά, κατῶρθεσε νὰ ψυθίρησθαι ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἀγωνίας στὸν ἀντικρὺν του παίχτη, πάρε τα νὰ χαροῖς τὰ μάτια σου!... Δὲν μπορῶ νὰ τραβήξω!...

Ο ἄλλος χαρτοπαίχτης τὰ πήρε καί τράβηξε. Εὐτυχῶς ὁ μὲς γιὰ τὸν δυστυχισμένον Χοντρολάζαρο, ποῦ ἡ ψυχὴ του εἶχε πάει στὴν Κούλουρη στὸ μεταξὺ αὐτὸ, ὁ Μουρούζης κέρδισε.

Μία φορὰ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα πιάσανε τὸν λοχία τοῦ ἱπποκὸυ Βενιζέλο καί τὸν κλείσανε στὸ κρατητήριον.

Ο Μουρούζης, μόλις τῶμασε αὐτὸ, πήγε στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, ποῦ ἔκρατεῖτο ὁ λοχίας, ἔσπασε τὴν πόρτα τοῦ κρατητηρίου καί τὸν ἐλευθέρωσε.

Μετά, τὸν πήρε ἰδιαίτερως σ' ἓνα δωμάτιο καί τοῦ εἶπε, τρέμοντας ἀπ' τὸ θμὸ του:

—Βρὲ σὺ, δὲν ντράπηκες νὰ σταθῆς νὰ σὲ πῶρουν μὲσα οἱ ἀστυφύλακες;

Κι' ἀμέσως, τράβηξε τὸ πιστόλι του καί τὸν πυροβόλησε! Ο κακομοῖρος ὁ λοχίας, ἀπὸ τὴν τρομάρια του, πήδησε σάν γάτος ἀπ' τὸ παράθυρο καί ἔσπασε στὸ δρόμο.

Μία ἄλλη μέρα πάλιν, ὁ Μουρούζης πῆγε στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος κι' ἐνὸς περιέμενε νὰ παίξῃ ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ζαχαράτου, εἶδε τὸν ἀρχιμουσικὸ νὰ κἀθεταί σὲ μιά καρέκλα καί νὰ ρεμβάζῃ. Ἐγῆσε τότε τὴν ὑπομονὴ του, κι' ἀφοῦ ἐπιλήρως ἀθρόουθα τὸν ἀρχιμουσικὸ, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὴν αὐτὴ καί τοῦε:

—Τὶ κάνεις ἐδῶ;

—Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε! τοῦ ἀπάτησε ἐκεῖνος κατατρομαγμένος.

—Αφοῦ δὲν κάνεις τίποτε, πήγανε γρήγορα νὰ παίξῃ! τοῦ φώναξε δυνατὰ ὁ Μουρούζης καί πρόσθεσε: Ἄκουε τί σοῦ εἶπα;

Ο δυστυχὴς ἀρχιμουσικὸς, χωρὶς νὰ πῆ λέξι στὸν Μουρούζην, μάζεψε ἀμέσως τοὺς μουσικοὺς κι' ἄρχισε νὰ διευθίνῃ τὴν ὀρχήστρα.

Ἄξαφνα ὁ μὲς, ἀκούστηκε μεγάλη φασαρία, ἡ ὀρχήστρα σταμάτησε κι' ὅλος ὁ κόσμος γύρισε καί εἶδε τὸν Μουρούζην ἔξοργισμένον, νὰ κρατῇ ἀπειλητικὰ μιά καρέκλα.

Ἐκείνοι ποῦ τὰ γρειαστήκανε ἰδίως τῆ στιγμῇ αὐτῇ, ἦσαν οἱ μουσικοὶ καί πρὸ πάντων ὁ ἀρχιμουσικὸς, ὁ ὁποῖος ἔμενε ἀκίνητος μὲ τὴν μπουκέτα ὑψηλά, σάν νὰ μαρμαρώσει.

Αὐτῇ τῇ φορὰ ὁ μὲς, ὁ Μουρούζης δὲν τὰ εἶχε μὲ τοὺς μουσικοὺς. Κατὰ ἄλλο εἶχε συμῆθι. Γιὰ νὰ ἀστειευθῇ δηλαδὴ μ' ἓνα φίλο του, ποῦ καθόντουσαν μαζὺ, εἶχε ὀβάλει τόσο σέλτς στὸ πότηρι του, ὥστε αὐτὸ ξεχειλίσει καί ἔκανε τὸν φίλο του μούσκεμα! Ο φίλος του τότε, θέλοντας νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα, ἄρπασε τὴν μπουκέτα τοῦ σέλτς. Μὰ ὁ Μουρούζης περῆαχτηκε καί σηκώνοντας τὴν καρέκλα, τοῦ φώναξε ἄγρια:

—Ἄν με φέρξης, σοῦ πιάω τὸ κεφάλι!

Κι' εἶται, ὁ «εἶλος» του κἀθησε π' αὐγὰ του! Καί ἡ ὀρχήστρα ξανάρχισε νὰ παίξῃ.

Ὅταν ἦταν στὴν Λαμία ὁ Μουρούζης συγκατοικοῦσε μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ Κρίτσα. Ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι τῶν δυὸ φίλων καί συγκατοίκων, ἦταν νὰ μιμοῦνται τὴν Ἀρβανιτικὴ προφορὰ τοῦ ἐνοπίου Καραγκιόζη.

Μία μέρα λοιπὸν ὁ Κρίτσα εἶπε τοῦ Μουρούζην:

—Ὀρέ, πρᾶ, ὀρέ Μουρούζην, τί γλέντι θάχομε σήμερα, ὀρέ;

—Πρᾶ, ὀρέ Κρίτσα, θάχομε, ὀρέ, γερὸ γλέντι ἀπόψε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μουρούζης.

Πράγματι, σὲ λίγο, ὁ Μουρούζης πῆγε κρυφὰ στὸ δωμάτιο τῶς, ἀνέιξε μιά κασετίνα μὲ μπαρούτι, κι' ἀφοῦ ἔχυσε τὴν περισσότερὴ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ συναδέλφου του, ἔκανε

καί μιά στενὴ λουρίδα ἀπὸ μπαρούτι ὡς τὸ δικὸ του τὸ κρεββάτι.

Τὸ βράδυ, μόλις πέσανε νὰ πλαγιάσουν, ὁ Κρίτσα χαμοουρήθηκε κι' εἶπε στὸν Μουρούζην:

—Πρᾶ, ὀρέ Μουρούζην, ποῦ εἶνε, ὀρέ, τὸ γλέντι, ποῦ θάχαμε, ὀρέ, ἀπόψε;

—Πρᾶ, πρᾶ, τώρα θὰ ἰδῆς. ὀρέ Κρίτσα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μουρούζης.

Κι' ἀμέσως ἀναψε ἓνα σπῖρτο καί τὸ πέταξε ἀπάνω στὴ λουρίδα τῆς μπαρούτης. Ἡ μπαρούτη φούνησε ἀμέσως καί σκέπασε μὲ σύννεφα καπνοῦ τὸν Κρίτσα, ὁ ὁποῖος τινάχτηκε πάνω κατὰπληκτος καί φώναξε:

—Ὀρέ πρᾶ, ὀρέ Μουρούζην, τί τρέχει, ὀρέ;

—Ὀρέ πρᾶ, ὀρέ Κρίτσα, ἀκόμη, ὀρέ, δὲν τὸ κατάλαβες; Ὀρέ, τὸ δουλεῖα ποῦ σοῦφκιασα, ὀρέ, εἶνε τὸ γλέντι ποῦ λέγαμε...

Ἐννοεῖται, ὅτι μὲ τὸ «γλέντι» αὐτὸ, τὸ ἄκρως «Μουρούζικόν», εἶχε κατὰ τὸ κρεββάτι τοῦ Κοίτα.

Κάποτε, στὴν Κηφισιά, καθὼς διάβαινε ὁ Μουρούζης καθάλα ἀπάνω στὸ περίφημο ἄλογο του, ἀπὸ ἓναν δρόμο, τρομοκράτησε ἓναν καρροτσέρην, ποῦ μὲ τὸ κάρρο του φορτωμένον πέτρες, ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

—Σ'άσου, γιατί ἀλλοίως γάθηκες! φώναξε ἄξαφνα στὸν ἀνύποπτο καρροτσέρην ὁ Μουρούζης.

Κι' ἀμέσως σπυρνούσε τ' ἄλογο του καί πήδησε πάνω ἀπ' τὸ κάρρο καί τὸν καρροτσέρην.

Ο καρροτσέρης, μόλις συνήρθε ἀπ' τὴν τρομάρια του, ἔκανε τὸν σταυρὸ του καί τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, νομίζοντας πὼς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κανένα τρελλά...

Ο Μουρούζης, ἀπὸ παιδικὰ ἀκόμη, εἶχε κλισί στὴν ἵππασια.

Ὅταν ἦταν ἔνδεκα χρόνων, ἡ οἰκογένεια του κατοικοῦσε στὴν δόξιν Σόλωνος.

Τότε ὁ μικρὸς αὐτὸς διαβόλακος διασκέδαζε κατὰ τὸν ἔφηρ πρωτότυπο τρόπο:

Κρυβότανε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καί περίεμενε. Καί μόλις ἔβλεπε νὰ περνᾷ ἀπ' ἔξω κανένα λούτρος, πεταγόταν ἄξαφνα στὸ δόμο καί μὲ ἐπιτηδεϊότητα γάτας, τὸν καθάλλικευε στὸ σβέρκο καί τὸν ἄρχιζε στὸ ζύλο! Κι' ἔταν τὸν τρομοκροτοῦσε εἶται ἀρκετὰ, τοῦ φώναζε:

—Εμπρός!... Ντεέ!...

Καί τὸ δυστυχισμένον δίποδο ὑποζύγιο μετέφερε τὸν τύραννὸ του στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου.

Ἀπὸ κεῖ, ὁ μικρὸς Μουρούζης γυρίζε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο στὸ σπίτι του, καθάλλικεύοντας ἄλλον ἀπ' τοὺς σμπαθητικώτατους πιταρικούς θισπαλιανιστάς, ποῦ περνοῦσαν τυχαίως στὸ δρόμο.

Ο πατέρας τοῦ Μουρούζην τὸν ἔβερνε ἀλύπητα, καθὲ μέρα, γιὰ νὰ περιορίσῃ τὸν αστροσπιμὸ του αὐτόν. Αὐτὸς ὁ μὲς δὲν ἔπαυε γαυπάρει ἀπὸ τὸ ζύλο καί ξανάρχιζε πάντα τὰ ἴδια...

Ο Μουρούζης, ἀπὸ μικρὸς ἀκόμη, εἶδεινε ὀλοφάνερα, τὴν κλισί του καί τὸν θαυμασμό του γιὰ τὴν παλληκαριά.

Ὅταν ἦταν 8 ὡς 10 χρόνων, εἶχε κάνει μιά στολὴ ἀνταμίκη καί καθὲ ποῦ τὸν ἐρχότανε θολικά, τὴ φοροῦσε καί καμαρώνοντα ἔμπροστὰ τὸν καθρέφτη.

Ἡ στολὴ του αὐτῇ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἓνα γαλάζιο σταυρωτὸ Σμυρνεῖκο γελέκι, ἀπὸ ἓνα πλατύτατο ξανάρι, ἓνα ἀνάλογο πανταλόνι καί σκουφάκι ἀπὸ βελούδο.

Τρέλλα δηλαδὴ καί τὸν ἔπαινον!...

Μία μέρα ὁ Μουρούζης εἶδε στὴν Ἀθήνα ἓναν ἄγνωστὸ του νὰ κρατᾷ ἀλυσσοδεμένον ἓνα ἔξαιρετικὰ ὄμορφον σκυλί.

Τὸ ἄρεσε τὸ σκυλί αὐτὸ στὸν Μουρούζην, ὥστε τὸ ἀγόρασε πᾶσα κριβὰ.

Ἐγὼτερα ἀπὸ κάμποσες μέρες πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ Μουρούζην, ποῦ ἔβλεπε ἐκεῖνη τὴν ὄρα, δυὸ ἀστυνομικοὶ, κι' ἄρπασαν παραγωγελία, ὅτι τὸ σκυλί ποῦ ἀγόρασε ἦταν τοῦ ποσεβουτῆ τῆς Αὐστρίας, ὅτι τοῦ τὸ εἶχαν κλέψει ἀπὸ καιρὸ, κι' ὅτι θὰ ξαναπερνοῦσαν νὰ τὸ πᾶρουν.

Ο Μουρούζης, ὅταν πῆγε στὸ σπίτι του, κι' ἔμαθε πὼς θὰ τοῦ παίρνανε τὸ ὄμορφον σκυλί, ποῦ τόσο τοῦ ἄρεσε, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

Φώναξε λοιπὸν τὸ σκυλί κι' ἀφοῦ τὸ γάϊψε, τοῦ φύτεψε μιά σφαρία στὸ κεφάλι...

Τὴν τρέλλα του αὐτῇ ὁ Μουρούζης τὴν πλήρωσε μὲ 2.500 δραχμῆς, τίς ὁποῖες ἔδωσε γιὰ ἀποζημίωσι στὸν Αὐστριακὸ πρεσβευτῆ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

